

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Non fingant morbum vel debilitatem ob declinandos labores. C. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

gandis occuparent, sed anima & corporis munditiâ fruatur.

CAPVT VNDECIMVM.

Non fingant morbum vel debilitatem ob declinandos labores.

88. **A**bsit vt aliquis fingat se ægrotare, vel debilem esse, quo hac falsa excusatione labores subterfugiat: Grauius plectentur ij, inquit S. Basilus, qui quas à Deo datas sibi corporis vires habent, malitiosè celant, & aduersum Antistes petulant impudenti se gerunt, & illius insis non obtemperant. Si enim magnam Antistiti atque intolerabile periculum creat, occultum tenuisse talentum doctrinæ, ac non vniuersè ante imminem peccato frameam, indicasse sine dubio maius periculum incurrit is, qui datas sibi à Deo ad Communem reliquorum utilitatem, vires corporis, otiosas tenet, occultatq;. Nec tantùm in alterâ vitâ tales, vt ait S. Basilus, grauiter plectentur, sed quandoque etiam in hac vita Deus tales iustâ animaduersione castigat. Scribit Zacharias Bouerius in Annalibus PP. Capucinatorum, Quædam Genensis Prouincia fratrem Laicum, in Ceba Conuentu, iussu à Superiore Domus, quædam Monasterij negotia in Oppido agere, se ex morbo claudem simulantem, Superioris præceptum elusisse, & ab illius se obedientiâ exemisse. Atqui non fallitur Deus, quam ille causam simulauerat, quâ se ab obedientiâ subtraheret, hanc, penâ illi claudicationis inflictiâ, confirmauit. Eadem enim die cum sartoriam forficem imprudenter gestaret, eâ è manibus delapsâ, recto mucrone in pedem ferit, cui tam profundè insigitur, vt eo percusso Fratrem perpetuò claudum reddiderit. Idem aliud exemplum recenset ibidem de quodam Laico, qui in Conuentu Rosicani, Consentina Prouincia, obcuria parentibus ortus, qui victum sibi quotidiano labore comparabat, cum primùm anno 1600. inter Capucinos locum sortitus est, eam paulatim sibi vite rationem constituit, quæ parum à nobilitate, atque otiosorum hominum statu abest: quotidianum enim laborem, ac domus ministeria fastidians, honorabiliora tantùm officia, qualia aut viros seculares ad Conuentum aduentantes iucundo sermone excipere, aut questuarium munus exercere; aut Concionatoribus comitem se adiungere, atque alia eiusmodi, amplectebatur. Quod si eum domus Superior ad vile ac laboriosum opus vocaret; protinus se imbecilem ac ineptum asserbat, mollioresq; sibi habitus, candidiora cingula, curiosusq; consueta sandalia semper vendicans, nobilem inter pauperes vitam ducere videbatur. Hoc pacto non paucis ab eo annis in Religione transactis, tandem Rosicani in morbum incidit, quo pragruatus cum ad extremam tandem vitæ lineam peruenisset, palam se iusto Dei iudicio ad Tartara condemnatum affirmat: damnationisq; causam reddens, eod quod, inquit, cum in saculo vilis, & rerum omnium egenus essem, in Religione Nobilitatem insiar, mollem & delictam vitam egi. Hæc suprema illius verba fuerunt, qui Lancij Opusc. Tom. 2.

bus miser, atque inexpiatus vitam conclusit. At verò, ne id vel ex delirio, vel diabolicâ dumtaxat tentatione, ex ore prolapsum esse quis existimaret, secundo, vel tertio post ipsius obitum die, dum Frater Iuniperus ab Albitona Laicus, noctu in cella orat; en illi celle ostium à defuncto pulsatur. Cui Iuniperus, dum Fratrem putat, Deo gratias, de more responderet (quo ingrediendi facultas datur) at nemine ingrediente, cum iterum atque iterum celle ostium concuti audiret, mox Iuniperus ad ostium aduolat, neminemq; ad fores stantem offendens, Dormitorium vsque ad defuncti cellam percurrit, vnde illum abscisso capite, absque caputio erumpentem, ac præeuntem cernit: quem dum is manu apprehendere nititur, ille velut umbra ab Iuniperi oculis euasit, tartareisq; se mergit in vmbis.

CAPVT DVODECIMVM.

Offerant se Superioribus ad quosuis labores.

Quin potius alacriter offerant operam suam Superiori ad quosuis labores promptè suscipiendos. Adiuuandus est Superior, ait B. Laurentius Iustinianus, quatenus superimpositum illi onus libentius ferat. Tunc autem adiuuatur, tunc ipsius participatur labor, tunc letus effectus, pondus non sentit, cum prompto obeditur affectu. Coacta namq; seruitia fastidioso suscipiuntur animo. Quæ verò alacriter, placido vultu, & volenti exhibentur corde, laetificans præcipientem.

91. disc. & perfect. m. 6. con. cap. 7.

S. Antonius Patauinus, antequam esset promotus ad Ordines sacros, obtulit se Superiori suo potius ad obsequia perpetua Laicorum, præsertim culinaria, præferens illa statui Clericali; & non nisi coactus sacros Ordines suscepit, dicens se ineptum pro sacerdotio, & doctrinam exitiam, quâ erat imbutus, diu occultans, & ita latuisset tanquam literarum ignarus & rudis, nisi Spiritu S. impulsus eius Superior eum è culina euocatum, concionari in Refectorio coram PP. Dominicanis hospitibus iussisset. Quâ in concione ex obedientiâ præscripto habitâ, tunc primùm apparuit multiplex eruditio & doctrina pro sacerdotio apta, ab eo tam diu occultata.

CAPVT DECIMVMTER TIVM.

Etiam ingratis libenter seruiant, præsertim infirmis in valetudinario.

Libenter seruiant & necessaria ac consolatoria subministrant, etiam iis, qui non ostendunt se gratos, & æstimare obsequia eorum, præsertim si infirmis seruiant. Imitentur Ioannem Minorem Thebæum, discipulum Abbatis Ammonis, qui duodecim annis seni infirmanti fecit obsequium. Senex tamen cum vidisset eum laborantem, nūquam

92. Vit. PP. L. 7. c. 19. num. 2.